

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **O.**, zast. JUDr. Martinem Vlčkem, CSc., advokátem se sídlem Praha 2, Anglická 4, proti žalovanému: **Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie**, se sídlem Praha 1 – Malá Strana, Maltézské náměstí 471/1, zast. JUDr. Annou Kokoškovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Lublaňská 61, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2002, č. j. 14 316/2002, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2003, č. j. 8 Ca 2/2003 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 11. 2003, č. j. 8 Ca 2/2003 – 41, odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2002, č. j. 14 316/2002, s odůvodněním, že toto rozhodnutí není konečným, ale bylo možno proti němu podat řádný opravný prostředek – odvolání k Ministru kultury ČR. Takovéto poučení rozhodnutí žalovaného obsahuje. Nevyužil-li žalobce možnosti podat odvolání a místo toho podal dne 1. 11. 2002 žalobu, podal ji předčasně. Proto bylo nutno takovou žalobu odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pokud žaloba směřovala i proti dopisu Ministra kultury ČR ze dne 13. 9. 2002 k č. j. 6496/2002, nejde o rozhodnutí ve smyslu ust. § 47 správního řádu ve znění pozdějších předpisů, ani podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto je podle ust. 70 písm. a) s. ř. s. jeho přezkum vyloučen. Písemnost vyhotovena

Ministerstvem kultury dne 28. 5. 2002, č. j. 6496/2002, a podepsaná vedoucí samostatného oddělení správy státních fondů Ministerstva kultury, rovněž nesplňuje náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 47 zákona č. 71/1967 Sb., ani podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto je podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučena ze soudního přezkumu. Žaloba v těchto případech byla odmítnuta podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V kasační stížnosti žalobce – nyní stěžovatel vyslovil odlišný právní názor na otázku povahy úkonů účastníka řízení (povinného subjektu), jež měly být předmětem přezkumu ve věci sp. zn. 8 Ca 2/2003, než který plyne z odůvodnění napadeného usnesení, pokud jde o písemnosti ze dnů 28. 5. 2002 a 13. 9. 2002, č. j. 6496/2002. Stěžovatel dne 6. 5. 2002 podal účastníkovi řízení, jakožto povinnému subjektu, žádost o poskytnutí informací podle § 13 ZSPl. Věcně příslušný útvar povinného subjektu žádost přijal, vedl o ní řízení, prodloužil lhůtu k rozhodnutí a nakonec zaslal dopis ze dne 28. 5. 2002. Stěžovatel trvá na tom, že tento dopis je správním rozhodnutím v materiálním smyslu, ač postrádá formální znaky rozhodnutí (§ 47 správního řádu) a odvolává se na usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 5. 1996 (sp. zn. III. ÚS 28/96). Účastník řízení neposkytl stěžovateli informace, jejichž sdělení se žádostí domáhal. Podle ust. § 15 odst. 1 ZSPl pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí. Jestliže tedy účastník řízení žádné informace neposkytl a vydal písemnost, která dané dosvědčuje, lze jistě proti zamítavému stanovisku ministerstva podat opravný prostředek (§ 16 ZSPl). S poukazem na usnesení Ústavního soudu má stěžovatel za to, že tím, že povinný subjekt neposkytl žádané informace, jistě autoritativně zasáhl do jeho právní sféry jako právnické osoby a tím pádem o těchto právech stěžovatele rozhodl a vydal rozhodnutí. Postup účastníka řízení podle stěžovatele plně opodstatňoval podání opravného prostředku. Podle ust. § 20 odst. 4 ZSPl „Pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahuje se na počítání lhůt a na řízení podle § 15 a 16 správní řád...“ Ust. § 16 ZSPl nevyklučuje aplikaci ust. § 54 odst. 3 správního řádu. Výše uvedené lze s ohledem na specifický postup uplatněný ministrem kultury vztáhnout i k dopisu ministra kultury ze dne 13. 9. 2002, kterým stěžovateli sdělil, že jeho žádost odkládá s odkazem na § 14 odst. 3 písm. b) ZSPl a postupuje přímo povinnému subjektu (žalovanému). Pokud tedy městský soud stěžovateli vytýká, že správní žalobou napadl akty vydané účastníkem řízení, které jsou vyloučeny ze soudního přezkumu, má stěžovatel, vycházející z materiálního nazírání na správní akty za to, že tomuto závěru neodpovídá právní stav věci. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že žalobu proti rozhodnutí Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie ze dne 9. 10. 2002, č. j. 14 316/2002, podal předčasně, protože nevyčerpal proti tomuto rozhodnutí opravné prostředky. Toto rozhodnutí obsahuje poučení o odvolání, které z důvodů procesní opatrnosti stěžovatel podal dne 25. 10. 2002. O podaném odvolání Ministr kultury nikdy nerozhodl, pouze zaslal stěžovateli přípis ze dne 20. 12. 2002, tj. po uplynutí lhůty k podání správní žaloby, ve kterém uvedl, že vyřízení žádosti stěžovatele bylo podřízeno ustanovení § 16 odst. 3 ZSPl. Uvedená skutečnost ostatně vyplývá z obsahu soudního spisu. Stěžovatel se nacházel ve složité situaci, kdy prvoinstanční rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. 5. 2003, které rovněž napadl posléze správní žalobou, napadl před odvolacím orgánem opravným prostředkem. O podaném opravném prostředku Ministr kultury rozhodl tak, že jej odložil. Následně rozhodl rozhodnutím, kterým z části žádosti stěžovatele vyhověl a zčásti ji zamítl. Toto rozhodnutí představuje již druhé posouzení žádosti stěžovatele, nebylo jej tudíž možno napadnout dalším odvoláním, přestože tak ministr kultury v poučení tvrdil. Žalobce přesto z důvodu procesní opatrnosti odvolání podal. Aby neuplynula lhůta k podání správní žaloby proti rozhodnutí ze dne 9. 10. 2002, podal i předmětnou žalobu proti tomuto rozhodnutí. Jak ostatně vyplývá z postupu účastníka řízení, motivací účastníka řízení bylo zkrátit stěžovatele na jeho právech a neposkytnout mu informace v žádaném rozsahu.

Představuje-li přípis ze dne 28. 5. 2002 správní rozhodnutí a rozhodnutí ze dne 9. 10. 2002 je druhoinstančním rozhodnutím ve věci žádosti stěžovatele, byl pořad práva vyžadovaný předpisy správního soudnictví vyčerpán a soudní přezkum těchto aktů plně na místě. Podle názoru stěžovatele je nutno ústavně konformním způsobem zhodnotit postup účastníka řízení, jelikož díky jeho postupu došlo k nezákonnému porušení práva stěžovatele na poskytnutí informací uplatněných v žádosti ze dne 6. 5. 2003. Stěžovatel se domáhal toho, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2003, č. j. 8 Ca 2/2003 – 41, a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že ji považuje za nedůvodnou a navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby jí zamítl. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem Městského soudu v Praze. Pokud jde o věcnost, správnost žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9. 10. 2002, č. j. 14 316/2002, vyslovil, že jde o rozhodnutí věcně správné a odůvodněné, a to jak v části, v níž bylo žádosti o poskytnutí informací vyhověno, stejně tak jako v části, kde bylo poskytnutí informací odepřeno a odkázal v této souvislosti na obsah spisu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení v rozsahu uplatněném v kasační stížnosti a z důvodů uvedených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k těmto závěrům:

Z obsahu soudního i správního spisu vyplývá, že dne 16. 1. 1997 uzavřeli Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, zastoupený ministrem kultury ČR (žalovaný) na jedné straně a D., I., O. (stěžovatel) na straně druhé Dohodu o finančním vyrovnání z titulu užití filmových děl v tuzemsku i zahraničí. V dohodě zúčastněné strany vycházely z toho, že na základě usnesení Vlády ČR č. 445 ze dne 17. 6. 1992 a zákona č. 241/1992 Sb., o Státním fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, vykonává Fond autorská práva k filmovým dílům vyrobeným ve F. s. B. a uvedeným do distribuce v období od 1. 1. 1965 do 31. 12. 1991. Fond uzavřel s A. B., a. s. smlouvu o výhradním obchodním zastoupení, podle které se A. B. v článku I odst. 1 zavázal zprostředkovávat s účinností od 10. 12. 1993 výkon autorských práv k filmovým dílům užitým v ČR i v zahraničí. Podle článku IV uvedené smlouvy se zavázal A. B. poukazovat odměny autorům jednotlivých složek filmového díla za užití filmů na základě podmínek (dispozic) Fondu. Článek II. Dohody o finančním vyrovnání obsahuje dohodu zúčastněných stran na podmínkách poskytnutí finančního vyrovnání autorů jednotlivých složek filmového díla. Přípisem ze dne 6. 5. 2002 adresovaným Ministerstvu kultury ČR s určením pro: Správu státních fondů (doručen byl Ministerstvu kultury ČR 6. 5. 2002) stěžovatel požádal podle § 13 zákona č. 106/1999 Sb., o poskytnutí informací o užití děl kinematografických, k nimž práva výrobce vykonává Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie podle § 14 zákona č. 273/1993 Sb., takovým způsobem, jakým předvídá Dohoda o finančním vyrovnání uzavřená dne 16. 1. 1997. Rozpisy o užití děl kinematografických byly žádány za období od uzavření této dohody ke dni požádání o poskytnutí informace, a to v rozsahu: ke každému titulu, který byl užit Dohodou předvídaným způsobem, rok užití a v souvislosti s § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., i částky finančního vyrovnání připadající na tvůrce v gesci žadatele (příjmy za užití kinematografických děl jsou podle § 7 písm. m) zákona č. 241/1992 Sb., finančními zdroji Fondu, tj. ve smyslu citovaného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informaci o používání rozsudku rozpočtu Fondu řízeného zákonem). K povinnému subjektu stěžovatel v žádosti uvedl, že Fond je subjektem veřejné správy – veřejným fondem a k jeho působnosti (okruh vymezených úkolů, § 14 zákona č. 273/1993 Sb.) se vztahuje jeho žádost, přičemž poukázal na to, že podle § 1 zákona č. 241/1992 Sb., o Státním fondu ČR na podporu a rozvoj

české kinematografie ve znění pozdějších předpisů Fond spravuje Ministerstvo kultury ČR a v čele Fondu je ministr kultury. Na žádost stěžovatele odpovědělo Ministerstvo kultury ČR přípisem ze dne 28. 5. 2002 podepsaným Ing. H. T., vedoucí samostatného oddělení Správy státních fondů MK, tak, že sdělilo informace o příjmech Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie z využití filmů vyrobených ve F. s. B. v letech 1965 až 1991, za léta 1997 až 2001 a za tyto roky uvedlo výnos v Kč, podle jednotlivého roku s tím, že se jedná o netto výnosy pro Fond, ze kterých už jsou odečteny všechny náklady a odměny spojené se šířením spravovaných filmů. Tyto výnosy jsou uvedeny vždy za kalendářní rok, přičemž skutečné platby jsou Fondu připisovány postupně v následujících obdobích a ne všechny výnosy zde uvedené byly již Fondu skutečně uhrazeny. Požadavku na sdělení částek finančního vyrovnání připadající na tvůrce v gesci stěžovatele ministerstvo sdělilo, že zákon č. 106/1999 Sb., v platném znění se nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu, kterým je např. i zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Stěžovatel zřejmě považoval přípis Ministerstva kultury ČR ze dne 28. 5. 2002 za rozhodnutí a podal proti němu rozklad, který datoval dnem 27. 8. 2002. Na jeho „rozklad“ reagoval ministr kultury ČR P. D. přípisem ze dne 13. září 2002 k č. j. 6496/2002 tak, že podání stěžovatele ze dne 27. 8. 2002 označené jako „rozklad“ proti rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 28. 5. 2002, zn. 6496/2002, na základě doporučení zvláštní (rozkladové) komise odložil, protože stěžovatelem požadované informace se nevztahují k působnosti Ministerstva kultury. Povinným subjektem je samostatná právnická osoba, a to Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, se sídlem P. 6, M. H. 139. Dále ministr kultury ČR uvedl, že v zájmu hospodárnosti a urychlení řízení celou složku neprodleně postupuje přímo tomuto povinnému subjektu. Tento přípis Ministra kultury ČR byl doručen stěžovateli dne 18. 9. 2002. Dne 9. 10. 2002 pod č. j. 14 316/2002 vydal rozhodnutí Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie jako orgán věcně příslušný podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v platném znění, jejímž žádostí O., o poskytnutí informací podle § 13 zákona č. 106/1999 Sb., v platném znění zčásti vyhovuje a žadateli poskytuje informace o souhrnné částce finančního vyrovnání připadajícího na tvůrce v jeho gesci za rok 1997 a rok 2001 (viz příloha). Poskytovaná informace neobsahuje rozpis částek finančního vyrovnání autorů vyplývajícího z užití jednotlivých filmových titulů, a to s odkazem na § 17 zákona č. 513/1991 Sb., v platném znění a § 9 zákona č. 106/1999 Sb., v platném znění. Rozhodnutí obsahuje poučení, podle něhož je proti němu přípustné odvolání ve lhůtě do 15 dnů od dne jeho doručení k ministru kultury ČR prostřednictvím Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie. Rozhodnutí podepsal P. D., ministr kultury ČR, a rozhodnutí je opatřeno razítkem: Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, M. H. 139, P. 6 a kulatým razítkem: Ministerstvo kultury ČR. Doručeno bylo stěžovateli dne 11. 10. 2002. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu u Městského soudu v Praze, kterému byla doručena dne 5. 11. 2002 (na poštu byla dána 1. 11. 2002) a domáhal se jí zrušení tohoto rozhodnutí a dále zrušení rozhodnutí ze dne 13. 9. 2002, č. j. 6496/2002 a rozhodnutí ze dne 28. 5. 2002, č. j. 6496/2002. V doplnění žaloby ze dne 17. 4. 2003 (č. l. 19 až 21 předloženého spisu) stěžovatel uvedl, že byť ministr kultury připustil proti svému rozhodnutí ze dne 9. 10. 2002 odvolání, nevydal žádné další rozhodnutí k podanému odvolání (25. 10. 2002), ale pouze přípisem ze dne 20. 12. 2002 (doručeným až 6. 1. 2003 po uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí ze dne 9. 10. 2002) stěžovateli sdělil, že nejsou důvody ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí nebo k jeho změně. Z dalšího obsahu podání vyplývá, že stěžovatel považuje rozhodnutí ze dne 9. 10. 2002 za rozhodnutí konečné, proti kterému již nebylo přípustné odvolání a dovozoval tak, že postupoval správně, jestliže napadl toto rozhodnutí v zákonné lhůtě žalobou u správního soudu.

Podle obsahu správního i soudního spisu tedy stěžovatel chtěl získat informace o užití děl kinematografických, k nimž práva výrobce vykonává Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie a požádal o ně (připisem ze dne 6. 5. 2002) podle § 13 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím Ministerstvo kultury ČR s upřesněním, že žádost je určena pro správu státních fondů.

Pro posouzení práva stěžovatele na poskytnutí požadované informace podle citovaného zákona je v první řadě rozhodující, kdo je subjektem povinným tyto informace mu poskytnout.

Zákon upravující podmínky práva svobodného přístupu k informacím je zákon č. 106/1999 Sb. Podle jeho § 2 odst. 1 povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Mezi státní orgány patří i ústřední orgány státní správy zřízené zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy ČR, tj. i Ministerstvo kultury. Pod podskupinu povinných subjektů „veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky“ je třeba zahrnout i všechny státní fondy podle § 1 písm. d), f) rozpočtových pravidel (zákon č. 218/2000 Sb.). Povinným subjektem je tedy i Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie zřízený zákonem č. 241/1992 Sb. Podle § 1 odst. 2. tohoto zákona Fond je právnickou osobou, která se zapisuje na základě statutu do obchodního rejstříku. Fond spravuje Ministerstvo kultury ČR (dále jen „správce Fondu“). Podle odst. 3. stejného ustanovení v čele Fondu je ministr kultury ČR, který odpovídá za hospodaření s prostředky Fondu. Podle výpisu z obchodního rejstříku vedeného u Městského soudu v Praze, oddíl A, vložka 8377, dne 15. září 1993 do obchodního rejstříku byl zapsán jako obchodní firma Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, od 2. března 2004 jako Státní fond České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie. Jeho identifikační číslo je 49708139, právní forma: státní fond, s předmětem podnikání: poskytování prostředků na a) tvorbu českého kinematografického díla, b) výrobu českého kinematografického díla, c) distribuci kinematografického díla, d) propagaci české kinematografie, e) technický rozvoj a modernizaci české kinematografie, f) výrobu, distribuci a propagaci kinematografických děl národnostních a etnických menšin, žijících na území ČR. Jeho statutárním orgánem je ministr kultury ČR, od 17. prosince 1998 je zapsán ministr kultury P. D. a způsob jeho jednání za Fond: oprávnění P. D. jednat jako statutární orgán je vázáno na výkon funkce ministra kultury ČR ve smyslu ust. § 1 odst. 3 zákona č. 241/1992 Sb., o Státním fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie. Podle části IV. – přechodná a závěrečná ustanovení zákona č. 273/1993 Sb., o některých podmínkách výroby, šíření a archivování audiovizuálních děl, o změně a doplnění některých zákonů a některých dalších předpisů, § 13 odst. 1 obchodní využití českých kinematografických děl vyrobených v době od 28. srpna 1945 do 31. prosince 1990, u nichž ke dni účinnosti tohoto zákona uplynula nebo po dni účinnosti uplyne doba ochrany jejich majetkových autorských práv, je možné jen na podkladě jejich originálních nosičů, k nimž právo hospodaření přísluší Archivu (Národní filmový archiv se sídlem v P.) nebo s jeho písemným souhlasem. Práva autorů jednotlivých složek audiovizuálních děl těm nejsou dotčena. Podle odst. 2) zisky z provozování těchto děl bude Archiv, po pokrytí svých nákladů vyplývajících z povinností uložených tímto zákonem, odvádět Fondu (Státnímu fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie). Podle § 14 citovaného zákona státní organizace F. s. B. – C. a F. s. Z. – C., které vykonávají autorská práva výrobce kinematografických děl, se slučují dnem účinnosti tohoto zákona a Fondem; na Fond jako na právního nástupce přecházejí jejich práva a závazky z majetkových a jiných vztahů, včetně práv a závazků na úseku duševního vlastnictví. Tím

není dotčeno právo hospodaření příslušející Archivu k veškerým originálním nosičům, z nichž tato práva a závazky vyplývají. Podle § 106 odst. 4 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském a právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) za výrobce českého zvukově obrazového záznamu audiovizuálního díla zveřejněného v době od 1. 1. 1950 do 31. 12. 1964 se považuje Národní filmový archiv, za výrobce zvukově obrazového záznamu audiovizuálních děl zveřejněných v době od 1. 1. 1965 do 31. 12. 1991, k nimž podle zvláštních právních předpisů vykonává práva autorská Státní fond České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie, se považuje tento Fond.

Žádal-li tedy stěžovatel o sdělení informací o užití děl kinematografických, k nimž práva výrobce vykonává Státní fond České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie, takovým způsobem, jakým předvídá Dohoda o finančním vyrovnání uzavřená dne 16. 1. 1997 mezi Fondem na jedné straně a stěžovatelem jako jedním ze subjektů na straně druhé, na jehož základě je stěžovatel příjemcem finančního vyrovnání v dohodě uvedeného, pak požadované informace se vztahovaly k působnosti Státního fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie a tento Fond byl povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie je právnickou osobou zřízenou zákonem patřící do působnosti Ministerstva kultury (§ 2 odst. 1, 2 zákona č. 218/2000 Sb.). Jeho statutárním orgánem je ministr kultury ČR.

Jestliže se stěžovatel s žádostí o poskytnutí informací podle § 13 zákona č. 106/1999 Sb., obrátil na Ministerstvo kultury ČR s určením pro Správu státních fondů, pak nepožádal o poskytnutí informací povinný subjekt ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že Ministerstvo kultury ČR přípisem ze dne 28. 5. 2002 částečně žádosti stěžovatele vyhovělo. Informaci poskytla za Ministerstvo kultury ČR Ing. H. T., vedoucí samostatného oddělení Správy státních fondů MK. Protože stěžovatel podal proti „rozhodnutí“ Ministerstva kultury ČR ze dne 28. 5. 2002 rozklad (dne 27. 8. 2002), sdělil mu ministr kultury ČR písemností ze dne 13. září 2002, že poskytnutí požadovaných informací se nevztahuje k působnosti Ministerstva kultury. Současně stěžovatele poučil, že takovým povinným subjektem je samostatná právnická osoba, a to Státní fond České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie. Také mu oznámil, že jeho žádost postupuje přímo povinnému subjektu. Toto sdělení o odložení žádosti o poskytnutí informace podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., bylo doručeno stěžovateli dne 18. 9. 2002. Toto sdělení o odložení žádosti nelze považovat za rozhodnutí Ministerstva kultury, ale za faktický úkon.

Z obsahu správního ani soudního spisu nevyplývá, že by po doručení písemnosti Ministerstva kultury ČR – ministra kultury ze dne 13. září 2002, č. j. 6496/2002, stěžovatel podal novou žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., u povinného subjektu, tj. Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie. Tento subjekt poskytl informaci stěžovateli zčásti na základě postoupení jeho žádosti Ministerstvem kultury ČR. Učinil tak rozhodnutím ze dne 9. 10. 2002, č. j. 14 316/2002, z něhož vyplývá, že Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie jako orgán věcně příslušný podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, vydává v souladu s § 13 tohoto zákona rozhodnutí o žádosti stěžovatele, přičemž toto rozhodnutí obsahuje odůvodnění i poučení o tom, že je možno proti němu podat prostřednictvím Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k ministrovi kultury ČR. Rozhodnutí vydal a podepsal statutární orgán Státního fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie ministr kultury ČR P. D.

Toto rozhodnutí je opatřeno i kulatým razítkem Ministerstva kultury ČR, z obsahu rozhodnutí však je naprosto zřejmé, že jej vydal Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, za nějž jednal jeho statutární orgán ministr kultury. Pokud ministr kultury ČR jako statutární orgán Fondu v prvním rozhodnutí Fondu o poskytnutí informací stěžovateli (aniž stěžovatel tento Fond o poskytnutí informací přímo požádal) stěžovatele poučil o tom, že proti tomuto rozhodnutí lze podat ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k ministrovi kultury ČR, pak toto poučení je v souladu se zákonem. Ministr kultury ČR v této věci jednal jako statutární orgán Fondu, přičemž o odvolání by rozhodl ministr kultury ČR jako člen vlády stojící v čele Ministerstva kultury ČR. Přípustnost podání takového odvolání nelze vyloučit.

Učinil-li stěžovatel předmětem žaloby rozhodnutí Fondu ze dne 9. 10. 2002, č. j. 14 316/2002, pak jde o rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 1 až 3 zákona č. 106/1999 Sb., tedy rozhodnutí prvostupňové, a pro jeho přezkoumání soudem nejsou splněny podmínky. Odmítnutí žaloby v této části by odpovídalo postupu podle § 46 odst. 1 písm. a), nikoliv b) s. ř. s., jak učinil Městský soud v Praze. Tato nepřesnost v odůvodnění však nemá za následek nezákonnost jeho rozhodnutí. Pokud žaloba směřovala i proti písemnostem Ministerstva kultury ČR ze dne 28. 5. 2002, zn. 6496/2002, a ze dne 13. 9. 2002, č. j. 6496/2002, pak Nejvyšší správní soud souhlasí s Městským soudem v Praze, že v daném případě se nejedná o rozhodnutí povinného subjektu, ale pouze o úkony nepovinného subjektu Ministerstva kultury ČR nepodléhající přezkumu soudu. Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že z obsahu žaloby a jejího doplnění ze dne 17. 4. 2003 nevyplývá, že by stěžovatel podal žalobu proti tzv. fiktivnímu rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., i když sám uváděl, že odvolání proti rozhodnutí Fondu ze dne 9. 10. 2002, č. j. 14 316/2002, podal a ministr kultury ČR o něm ve lhůtě stanovené zákonem nerozhodl, neboť v doplnění žaloby ze dne 17. 4. 2003 tvrdil, že rozhodnutí ze dne 9. 10. 2002 je rozhodnutím konečným proti kterému již nebylo přípustné odvolání.

Kasační stížnost stěžovatele neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, a proto jí podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

V řízení před Nejvyšším správním soudem měl úspěch žalovaný a příslušela by mu proto náhrada nákladů řízení podle ust. § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Protože žalovaný náklady řízení neúčtoval, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu